

Hoofdstuk 111

Lieve kleinkinderen,

Wat kunnen papa's en mama's veel verdriet om hun kinderen hebben. En vaak stellen zij zich dan de vraag: 'Wat hebben wij toch verkeerd gedaan in de opvoeding van onze kinderen?'

Als voorbeeld een klein verhaaltje, dat wij in ons pleeggezin meegemaakt hebben. Er werd in Ter Apel vanuit het VBL een volledig uitgeprocedeerde moeder met haar zoontje van zes jaar oud op straat gezet. Zij hebben bijna twee jaar in ons pleeggezin 'Huize Plexat' geloged. Die moeder kreeg van een maatschappelijk werkster hulp bij de opvoeding van haar zoontje. Bij het evaluatiegesprek waar ik ook bij aanwezig moest zijn, vroeg die maatschappelijk werkster tot slot aan mij: 'Meneer Visser, nu wil ik graag dat ook u zegt, wat er volgens u goed en wat er verkeerd is gegaan.'

Na even nagedacht te hebben antwoordde ik: 'Ja, ik heb gezien en meegemaakt hoe deze mama haar kind opvoedde. Vaak was ik het niet met haar eens, maar ik heb er nooit iets van gezegd. Ik draaide mij om en liep dan de tuin in. Maar één ding weet ik heel zeker: dit jongetje houdt heel, heel veel van zijn moeder en deze mama, zij wil haar leven wel geven voor haar zoontje. Zij houden zielsveel van elkaar en dan mag je fouten maken!'

**Hoofdstuk 111 - De koning huilt - 2 Samuël 18 : 19 – 33
2 Samuël 19 : 1 – 8**

Natuurlijk, na de overwinning moest naar koning David zo snel mogelijk het goede nieuws gebracht worden. Maar Joab aarzelde wie hij naar David zou sturen.

Er waren genoeg hardlopers in het leger die maar wat graag deze blijde boodschap aan hun koning David wilden vertellen. Maar, als David zou horen dat zijn zoon Absalom dood was, dan kon hij wel eens zo kwaad worden dat hij de boodschapper dood zou slaan... Dat gebeurde in oude tijden vaak bij veel koningen in de heidenlanden.

En daar kwam Achimaáz, de zoon van priester Sadok bij Joab en vroeg hem of hij de boodschapper naar koning David mocht zijn. Maar Joab vond dat niet goed. In Jeruzalem had hij kortgeleden heel goed werk voor David gedaan en in Joabs ogen was hij er te goed voor dat de koning bij dit slechte bericht van de dood van Absalom, zijn woede op hem zou afreageren!

‘Jij mag een andere keer,’ zei Joab vriendelijk, ‘maar vandaag mag jij geen boodschapper zijn.’

Joab keek om zich heen en daar zag hij een neger die soldaat was bij de lijfwacht van koning David. Er was geen geschikter boodschapper. Als uitkwam waar hij bang voor was en David hem doodde, dan was er weinig verloren.... Hij wenkte de zwarte neger en zei tegen hem: ‘Ga naar de koning en vertel hem wat jij vandaag gezien hebt.’

Achimaáz zag de neger wegrennen. Hij volgde de harde weg naar Machanaïm, waar veel bochten in zaten. Jammer dacht Achimaáz, dat hij geen boodschapper mocht zijn. Hij geloofde er niets van dat koning David hem kwaad zou doen. Joab ging natuurlijk van zichzelf uit en dacht dat de koning net zo was als hijzelf.

Maar wanneer hij dwars door de velden naar Machanaïm zou rennen, dan kon hij eerder bij de koning zijn dan die neger.

‘Meneer Joab,’ vroeg hij nog een keer dwingend, ‘mag ik toch ook naar koning David gaan?’

Joab keek hem verbaasd aan en zei: ‘Maar wat voor zin heeft dat nu je toch niet als eerste bij de koning komt? Je krijgt echt geen beloning, hoor.’

‘Toch wil ik graag naar koning David.’

Zo’n stijfkop, dacht Joab. Maar zo waren die jongemannen. Ze zagen geen gevaar!

‘Toe dan maar,’ zei Joab en als David hem zijn kop eraf sloeg dan was het zijn eigen schuld. Hij had hem gewaarschuwd.

In Machanaïm wachtte koning David in grote spanning. Zijn dienaren hadden voor hem een stoel neergezet tussen de buiten- en binnenpoort en boven hem, in de poortwachterskamer keek een soldaat uit naar de boodschapper die zeker zou komen. Langzaam gingen de uren voorbij. David wist al niet meer hoeveel uren hij hier had zitten wachten. Al zijn gedachten waren bij Absalom. Nog nooit eerder had hij zo’n heimwee naar hem gehad.

Daar hoorde hij de wachter van boven roepen: ‘Er komt iemand aan! Hij is nog heel ver weg, maar wel kan ik zien dat hij alleen is.’

De torenwachter.

Met angstig kloppend hart wachtte David. Als het één man was dan was het een boodschapper. Het duurde lang. Later riep de wachter dat er nog een man aan kwam rennen. Twee boodschappers? Als dat maar een goed teken was. Voor de derde keer riep de wachter: ‘Aan het rennen te zien is het Achimaáz, de zoon van priester Sadok.’

Dat betekende goed nieuws, want anders had Joab hem niet gestuurd. David kreeg weer hoop dat zijn zoon Absalom nog leefde.

Achimaáz rende de poort binnen. Hij zag de koning zitten en riep hijgend: ‘Vrede’. Dan wist koning David dat hij met goed bericht gekomen was. Maar eerst bracht hij zoals het hoorde de koningsgroet. David wenkte dat hij moest gaan staan en vertellen. Met een lenige sprong stond hij weer overeind.

‘Gezegend zij de Heer, uw God, want Hij heeft uw vijanden verslagen!’

Achimaáz wachtte en zijn ogen blonken. Maar David zei geen woord van dank. Hij had maar één vraag die hem helemaal in beslag nam: ‘Is alles goed met mijn jongen, met Absalom?’

Zelfs Achimaáz begreep ineens wat David voelde. Ondanks de blijdschap van de overwinning, was daar de grote zorg om zijn zoon Absalom. Hij begreep dat hij niet ineens alles kon en mocht zeggen.

Heel ernstig zei hij: ‘Toen Joab me wegstuurde zag ik een grote groep mensen. Maar ik weet niet wat er aan de hand was.’

Even later kwam de neger de hoek om rennen. Zijn witte tanden blonken in zijn zwart gezicht. Zijn donkere huid glom van het zweet. Hij gunde zich geen tijd om de koningsgroet te brengen. Blij riep hij: ‘Meneer de koning, wij hebben gewonnen! De Heer heeft u verlost van alle mensen die tegen u in opstand waren gekomen!’

David vroeg: ‘En is alles goed met mijn zoon Absalom?’

De neger lachte, terwijl hij zei: ‘Ik hoop dat het met al uw vijanden net zo slecht afloopt als met deze jonge man.’

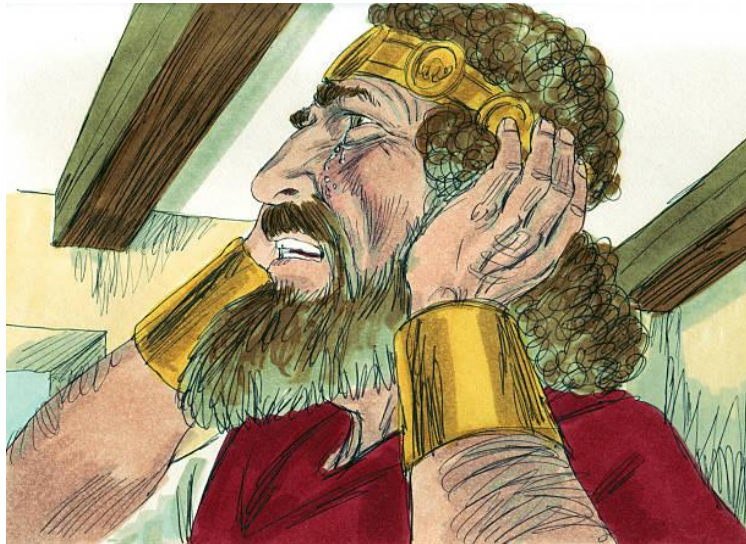
En toen vertelde hij alles wat hij meegemaakt had.

Koning David zei niets. Hij luisterde. Het was net alsof dit verhaal over een vreemde ging. ‘De prins.... Hij hing vast in een boom.... Joab.... Drie speren.... Een ezelsbegravenis....’

Pas toen beseftte David wat er gebeurd was. Nooit, nooit zou hij zijn zoon weerzien. Nooit zou hij zijn stem weer kunnen horen. En nooit zou hem kunnen wijzen op God, die als hij echt berouw had zijn schuld wilde vergeven.

David ging staan en liep de trap op naar de poortkamer. Hij trilde over zijn hele lichaam terwijl hij luid jammerde en huilde: ‘Mijn zoon Absalom, mijn zoon Absalom! *Was ik maar dood in plaats van jij!* Mijn zoon Absalom, mijn zoon Absalom!’

Lang bleef David daar boven in die kamer. Hij hilde luid.... Zijn dienaren beneden hoorden hem schreeuwen: ‘Was ik maar dood, in plaats van Absalom, was ik maar dood!’

Mijn zoon Absalom! Was ik maar dood in plaats van jij!

Ja, David had al eerder kinderen van hem naar het graf gebracht, maar dit voelde veel erger. In opstand gekomen tegen zijn vader was Absalom gedood.... Nooit zou hij het meer goed kunnen maken, niet bij zijn vader, maar ook niet bij God de Heer.

‘**U bent die man!**’ had de profeet Nathan tegen hem gezegd. En het kwam precies zo uit. Eerst het jongetje van Bathseba en hem, toen Amnon en nu Absalom. En was deze zoon nog niet eens de laatste? Moest er nog een zoon van hem een wrede dood sterven? En al luider klonk zijn gehuil....

David was nog in de poortkamer toen Joab met zijn soldaten terugkwamen van het slagveld. Ze hadden verwacht dat hun koning bij de poort zou staan om hen te verwelkomen. Hij zou hen toespreken. Tenslotte hadden zij hun leven voor hem in de waagschaal gesteld en veel van hun vrienden waren op het slagveld gesneuveld, *voor koning David!* Ze konden wel begrijpen dat de koning verdriet had om zijn zoon, maar dit viel hen toch tegen. En in plaats dat zij als blijde overwinnaars de stad binnenmarcheerden, slopen de eersten als dieven in de nacht de stad binnen, als soldaten die zich schaamden dat zij de strijd verloren hadden.

Toen Joab zijn koning David niet aan de kant van de weg zag staan werd hij erg, ja heel erg boos. Hij begreep direct dat het om Absalom ging. Goed, hij had die deugniet de wereld uit geholpen, maar daar zouden zijn soldaten niet de dupe van worden!

Met grote, kwade stappen liep hij naar de stadspoort.

‘Waar is jullie heer,’ vroeg hij.

De bange dienstknechten wezen omhoog. Boven zich hoorde Joab wanhopige voetstappen en Davids stem die huilde: ‘Absalom, mijn zoon, mijn zoon....’

Joab trilde van kwaadheid. Maar dit was schandalig! Was dit nu een koning, die niet naar zijn soldaten omzag, maar jammerde om zo’n nietsnut als Absalom?

De eenvoudigste soldaat was nog altijd beter dan die mooie prins!

‘Breng mij bij de koning!’ gebod Joab.

‘Dat kan niet, want de koning huilt om zijn dode zoon.’

Joab snoof verachtelijk. Toen stootte hij de trap op. Koning David merkte niet eens dat Joab de kamer binnenkwam. Met een rouwdoek om zijn hoofd liep David de kamer op en neer. Zijn ogen waren rood van het huilen.

‘Absalom, mijn zoon, mijn zoon, was ik maar in jouw plaats gestorven....’

De erg kwade en diep gekrenkte Joab voelde geen medelijden.

Hoog en trots stond Joab voor zijn koning en zei: ‘Vandaag hebben mijn mannen voor u hun leven gewaagd. Mijn soldaten hebben uw vrouwen en kinderen gered. Maar u moet zich schamen! Ja, kijk mij maar aan! *U haat de mensen die u liefhebben! En de mensen u haten, daar houdt u van!* Het is duidelijk. Als Ittai, Abisai en ik, ja al uw soldaten vandaag gedood waren en Absalom leefde nog, dan was dat in uw ogen goed geweest! Maar ik zweer u in de naam van de Heer, als u nu niet naar beneden gaat en uw soldaten toespreekt en hen bedankt voor hun inzet, liefde en trouw, dan gaat vanavond nog uw hele leger op mars en ziet u hen nooit weer terug. En dat zou erger zijn dan al het kwaad dat u tot nu toe in uw leven is overkomen!’

En dat zou erger zijn dan al het kwaad dat u tot nu toe in uw leven is overkomen!’

David zei geen woord terug. Dat zou ook niets helpen. Joab begreep toch niets van zijn bitter verdriet om Absalom. Na wat deze wrede, ruige en onbehouwen man met zijn zoon gedaan had, haatte hij hem. Maar hij kon hem niet missen. Als Joab met het leger wegging, dan was alles verloren en de hele strijd vergeefs geweest.

Maar in één ding had Joab wel gelijk: zijn soldaten hadden recht op hem. En wat gaf het om nog langer te huilen? Daar kreeg hij zijn zoon Absalom niet mee terug.

David ging met zijn hand naar zijn hoofd en deed de rouwdoek af.

‘Ik kom,’ zei hij, ‘roep alle soldaten bij de poort samen.’

Zijn stem was weer vast. Nu was hij geen vader meer die rouwt om zijn verloren zoon, maar een koning die zegt hoe het moet. Alleen, heel diep in zijn hart was daar nog het verdriet om zijn zoon en het voelde alsof hij nooit weer zou kunnen lachen en blij zijn in zijn leven.

‘Ik kom,’ zei hij, ‘roep alle soldaten bij de poort samen.’

Maar toen hij later in de poort zat, hoog in zijn koningsstoel en al die moedige kerels bij zich langs zag marcheren, kon hij toch weer glimlachen. Hij begreep het zelf niet, maar die blijde jubel van zijn soldaten deed hem goed....